

Csillogó kövek és csevice

Egy fárasztó, de élménydús tréning után csöndre vágytam, és nem volt kedvem hazaindulni még. Kiegészről, lassításról beszélgettünk, itt és mostról és örömforrásokról, és találva éreztem magam. Lekanyarodtam az Ilona-völgy felé. Az autót a Mária-kegyhelynél állítottam le először, odasütött a nap, leültem az óriás tölgyfa tövében. A szajkók nagy hangon riasztottak. A Mária-szobor előtt rengeteg virág, mécses volt. Balra Krisztus-oszlop, jobbra másik Mária-kép. Nem tudtam levenni a szemem az alatta levő huncut arcú angyalkákról. Giccses, de mégis nagyon kedves, ahogy puszit adnak egymásnak. Üldögéltem a szeptember végi nyárban, és élveztem a csendet. Gyík surrant be egy váza alá, tekintélyes csörgéssel. A levegőben nagy mennyiségű rovarnép röpködött, az óriás tölgy valamelyik óriás ágában lódarazsak fészkelhettek, mert olyan zúgással jöttek-mentek, mint a repülők. Apró gyíkocskák indult el felfedező útra a szobor mellől, orrukat összeérintve üdvözölte társát, majd elfutott az óriás tölgy árnyékába. A fa törzsén csuszka nézett rám teljes bizalommal. A távolban holló korrogott. Időtlen békében és napfényben üldögéltem. Tisztelettel simogattam meg az óriási fát, akinek tekintélyes méretű gyökérzete helyenként a talaj fölé emelkedik. Mennyi mindent láthatott már...

Nehéz volt az elindulás, de az Ilona-völgy még rengeteg apró csodát kínált. A csevice-kút jutott eszembe, és az, hogy Melindának viszek vizet, hogy örüljön. Az autóból kiszállva szelíd tekintetű férfi lép hozzám, 9-10 éves forma kisfiúval. Azt tudakolta, vajon hol lehet itt a bánya. Nem értettem, nem tudtam itt semmilyen bányáról, ezért magyarázatképpen hozzáfűzte, hogy gyerekkorában az apjával gyakran jártak erre, és csillogó köveket találtak, ami olyan volt, mint az arany. De nem biztos, hogy pontosan itt történt, megbízhatatlan az emlékezet ennyi év távlatából. Néztem a szelíd tekintetét, és megláttam a csillogó szemű gyereket is benne, aki most saját fiának szeretné megadni azt az élményt, amit anno átélt. A kissrác arcán kalandvágy tükröződött... mindent megadtam volna, ha tudok ilyen csuda bányáról. Még Melindát is felhívtam, hiszen ő itt nőtt fel, de ő sem tudott segíteni. Közben baktattunk a kút felé, aminek nagyon megörültek, hogy legalább ilyen különleges gyógyvizet tudnak hazavinni. Segítettünk egymásnak megtölteni a flakonokat, aztán ők tovább indultak, hátha a patak vizében találnak csillogó köveket. Még visszafordult búcsúzóul a szelíd tekintetű apa: „Ha találunk csillogó köveket, a legnagyobbat ide leteszem a kresz-tábla alá, és ha legközelebb jön vízért, meg tetszik találni!” Nevetünk, jól jönne egy fél kilós aranyrög... Nézem, ahogy távolodnak. Jó ennek a kisfiúnak.

Balra gyönyörű a rét, lila virágszőnyeget terít rá a szeptemberi nyár, őszi kikericsből. Az út szélén száradófélben levő gesztenyefák, kikínlódtak magukból még pár szem fényes gesztenyét. Teljesen összezavarodtak a szokatlan melegben, és most teljes erőből virágzanak. Pillangók csaponganak. Biciklisek jönnek, és nagyszülők, unokával. Élvezik a jó időt, heverésznek a fűben. Az erdőbe érve visszafordulok. Bekukucskálok a bokrok alá, és egyensúlyozok kicsit a patak kövein. Újabb meglepetés: valaki művészi egyensúllyal pakolt egymásra különböző méretű köveket. Számomra az itt és mostban levés örök szimbóluma. Hűvös levegő kúszik be a völgybe, és már csak a fák tetejét süti meg a nap. A kresz-tábla alatt nincs semmi, még nem értek vissza a kincsvadászok. Lassan érkezik az alkony, ideje hazaindulni.

Ha a hétköznapi szemüvegem van rajtam, a „haza kell rohanni vacsorát főzni a családnak és különben is mennyi dolgom van”-szemüvegem, ebből a tucatnyi csodából semmit nem látok.

De a csodaváró szemüvegem csodákat talált (mást nem tud), és hosszú időre megint
feltöltődtem. Köszönöm. fva